

Adormirea Preamăritei Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria

(Continuare din pagina 1)

Dupa rugaciune s-a întors acasa, și îndata s-a cutremurat casa cu totul, iar ea, aprinzând multe lumânari și multumind lui Dumnezeu și chemând rudeniile și vecinii, și-a grijit toata casa, și-a gatit patul și toate cele ce se cadea de îngroparea ei. Și a spus cele ce i-a zis îngerul, despre a sa mutare la cer. Iar spre încredintarea celor zise, a aratat și darul ce i se daduse: o stâlpă de finic. Iar femeile chemate, daca au auzit acestea, au plâns cu tânguire și cu lacrimi și au suspinat cu jale. Deci potolindu-se ele din tânguire, s-au rugat sa nu ramâna sarace de dânsa. Iar Preacurata le-a adevărit, ca mutându-se la ceruri, nu numai pe dânsa, ci și pe toata lumea o va cerceta și o va umbri. Și așa alina întristarea cea mare cu cuvinte mângâietoare.

Apoi a aratat despre cele doua vesminte ale sale ca sa le ia doua vaduve sarace, fiecare din ele câte unul, care-i erau ei prietene și cunoscute și de la dânsa le era hrana.

Și vorbind ea acestea și învâțând, s-a făcut fara de veste sunet de grabnic tunet, și aratare de multi nori, care aduceau de la marginile lumii, pe toti ucenicii lui Hristos la casa Maicii lui Dumnezeu. Între care erau și de Dumnezeu înțeleptii ierarhi: Dionisie Areopagitul, Ierotei și Timotei. Aceștia, daca au aflat pricina venirii lor, așa adunați fiind, au zis aceste cuvinte catre dânsa: "Noi, o, Stăpâna, știim

du-te în lume, ca și cu singur Stăpânul nostru și Dascalul ne mângâiam; dar acum cum vom putea sa suferim greu acesta? Însa de vreme ce cu voia Fiului și Dumnezeului tau te muti spre cele ce sunt mai presus de lume, pentru aceasta plângem, precum vezi și lacrimam, cu toate ca într-alt chip ne bucuram despre cele ce sunt asupra ta rânduite". Acestea au zis și varsau lacrimi, iar ea a zis catre dânsii: "Prietenii mei și ucenicii Fiului și Dumnezeului meu, nu faceti bucuria mea plângere, ci-mi îngrijiti trupul, precum eu îl voi închipui pe pat".

Când s-au savârsit cuvintele acestea, iata a sosit și minunatul Pavel, vasul cel ales, care cazând la picioarele Maicii lui Dumnezeu, s-a închinat și deschizându-si gura a laudat-o cu multe cuvinte, zicând: "Bucura-te Maica Vietii, împlinirea și încheierea propovăduirii mele; ca macar ca pe Hristos Fiul tau trupește pe pamânt nu L-am vazut, însă pe tine văzându-te, mi se parea ca pe Dânsul Îl vad".

Dupa aceasta, luând Fecioara iertaciune cu toti, s-a culcat pe pat și si-a închipuit preacuratul sau trup precum a vrut; și a făcut rugaciune pentru întarirea lumii și pasnica ei petrecere, și i-a umplut și pe dânsii de binecuvântarea ei. Și așa în mâinile Fiului și Dumnezeului sau si-a dat suflul.

Și îndata ochii orbilor s-au luminat și auzul surzilor s-a deschis, ologii s-au îndreptat și tot felul de patima și de boala lesne se tamăduia. Dupa aceea a început Petru cântarea cea de iesire și ceilalti Apostoli; unii au ridicat patul, altii mergeau înainte cu facii și cu cântari, petrecând

spre mormânt trupul cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit și îngerii cântând și vazduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omeneasca. Pentru aceste lucruri, mai-marii iudeilor, invitând pe unii din popor, i-au plecat sa se ispiteasca a surpa jos patul în care zacea trupul cel de viata începator; și a-l lepada pe dânsul. Dar dreptatea lui Dumnezeu ajungând pe îndrăznetii și obraznicii aceia; le-a făcut pedeapsa tuturor prin orbirea ochilor. Iar pe unul dintr-însii, care mai neveste se pornise de apucase acel sfânt pat, l-a lipsit și de amândoua mâinile, care au ramas spânzurate de pat, taiate de dreapta judecata a lui Dumnezeu. Iar acela, crezând din tot sufletul, a aflat tamăduire, și s-a făcut sanatos ca și mainainte. În acelasi chip și cei ce orbisera, crezând și punând asupra lor o parte din poala patului, au dobândit vindecare. Iar Apostolii, sosind la satul Ghetsimani, au asezat acel de viata începator trup în mormânt, și au stat trei zile lângă dânsul, auzind neîncetat glasuri îngeresti.

Și de vreme ce, dupa dumnezeiasca rânduiala, a lipsit unul din Apostoli, adica Toma, care nu s-a aflat la preamarita îngropare, ci sosind cu trei zile mai pe urma, era mâhnit foarte și întristat, ca nu se învrednicise sa vada si el ca și ceilalti Apostoli trupul; și au deschis cu socoteala mormântul pentru dânsul ca sa se închine și el acelui preasfânt și preacurat locas, adica trupului Nascatoarei de Dumnezeu. Și daca a vazut s-a minunat ca a aflat mormântul fara de sfântul trup, și era numai giulgiul, care ramasese mângâiere Apostolilor și tuturor credinciosilor, și marturie nemincinoasa a mutării Nascatoarei de Dumnezeu. Ca și pâna astazi mormântul cel cioplit în, piatra, așa se vede desert de trup și este cinstit ca închinaciune, întru marirea și cinstea preabinecuvântatei maritei stăpânei noastre, de Dumnezeu Nascatoarei și pururea Fecioarei Maria.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul este praznuit în fiecare an, pe data de 5 august. S-a nascut pe 23 iulie 1913, în comuna Crainiceni din judetul Botosani și a primit la botez numele Ilie. A ramas orfan de mic de amandoi parintii și a fost crescut de bunica. A urmat primii ani de scoala în satul natal, apoi gimnaziul la Lipcani (Hotin) și liceul la Cozmeni-Cernauti.

A fost primit cu multa dragoste în viata monahala de staretul Nicodim Munteanu, viitorul mitropolit al Moldovei și apoi al doilea patriarh al Romaniei.

Dupa satisfacerea stagiului militar, a devenit bibliotecarul Manastirii Neamt, iar apoi a predat literatura romana la seminarul de aici. La 8 aprilie 1936, noul staret, arhimandritul Valerie Moglan (viitor arhiepiscop vicar la Iasi), l-a tuns în monahism, primind potrivit pravilei calugaresti, un nou nume, cel de Ioan. Nas și parinte duhovnicesc i-a fost ieromonahul Ioachim Spatarul, egumenul schitului Pocrov, unul din cunoscutii calugari moldoveni cu viata imbunatatita.

Cu aprobarea mitropolitului Nicodim, în noiembrie 1936 tanarul monah s-a îndreptat, împreuna cu alti doi calugari, spre Tara Sfanta. Dupa doi ani petrecuti în pustiu, ajunge la Manastirea "Sfântul Sava", unde se nevoieste timp de opt ani. În anul 1947 este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormant și este numit egumen la Schitul romanesc cu hramul "Sfântul Ioan Botezătorul", din Valea Iordanului, pe care îl va conduce pana în anul 1952.

În noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Iacob Hozevitul, împreuna cu ucenicul sau Ioanichie, a intrat în obstea Manastirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozevei. În vara urmatoare se retrage într-o peștera, numita Chilia Sfanta Ana, care tinea de Manastirea "Sf. Gheorghe Hozevitul". Aici și-a petrecut ultimii ani, ducând o viata foarte aspra. Sfântul Ioan Iacob Hozevitul a trecut la cele vesnice pe 5 august 1960, la varsta de 47 de ani.

A fost înmormântat de Amfilohie, egumenul Manastirii Sfântul Gheorghe, în peștera care-l gazduise în ultimii ani de viata. Timp de 20 de ani trupul Cuviosului Ioan Iacob Hozevitul a ramas în peștera Sfanta Ana. La inceputul lunii august 1980, potrivit unei traditii locale, conducerea manastirii Sfântul Gheorghe Hozevitul a deschis peștera mormintelor, urmand ca osemintele Cuviosului sa fie duse în groșnita de obste.

Dezgropat doua decenii mai tarziu, s-a constatat cu uimire ca trupul sau nu putrezise, pastrandu-se intact. Arhimandritul Amfilohie, staretul manastirii Sfântul Gheorghe Hozevitul, istorisea mai tarziu: "Ne asteptam sa gasim numai sfinte oseminte și nu buna mireasma."

Cand am luat scandura am vazut ca parintele Ioan dormea, cu trupul neatins de stricaciune, așa cum l-am pus. Parca l-am fi pus în mormint de cateva ceasuri, ba nici ceasuri, ci chiar acum, vara nici o schimbare a infatisarii lui; mainile, barba, parul, rasa, incaltaminta erau neatinsă."

Tinand seama de toate acestea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre, l-a canonizat în sedinta din 20 iunie 1992, cu data de praznuire în calendar pe 5 august. Mentionam ca Sfântul Ioan Iacob Hozevitul a scris o seama de poeme adunate într-o culegere intitulata "Hrana duhovniceasca", tiparite, în conditii grafice modeste, aproape precare, de catre ucenicul sau, parintele Ioanichie Paraiala.

Schimbarea la Față a Domnului (dezlegare la pește)

Schimbarea la Fața a Domnului este praznuită pe 6 august. Schimbarea la Fața este cunoscută în popor și sub denumire de Probojenia. Primele reprezentări iconografice ale Schimbării la Fața sunt din secolul al VI-lea: mozaicul din Biserica "Sfântul Apolinarie" din Ravenna și cel din Manastirea "Sfanta Ecaterina" din Sinai.

Din Scriptura aflăm ca Mantuitorul luând pe Petru, Iacov și Ioan pe muntele Taborului, "S-a schimbat la fața înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar vesmintele Lui s-au făcut albe ca lumina."

Și iată, Moise și Ilie s-au aratat lor, vorbind cu El și, raspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este sa fim noi aici; daca voiesti, voi face aici trei colibe: Tie una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el înca, iata un nor luminos i-a umbrit pe ei, și iata glas din nor zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit; pe Acesta ascultati-L". Și, auzind, ucenicii au cazut cu fața la pamant și s-au spaimantat foarte" (Matei 17, 2-6; text paralel: Marcu 9, 2-7; Luca 9, 28-36).

Schimbarea la Fața ne descopera ca Hristos a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Prin firea omeneasca pe care a asumat-o, ne-a fost descoperita dumnezeirea Sa. În acest sens, Sfintii Parinti afirma ca "Hristos Se schimba la Fața, nu luând ceea ce nu era, nici preschimbandu-Se în ce nu era, ci aratând ucenicilor ceea ce era, deschizându-le lor ochii și facându-i din orbi vazatori".

Pe muntele Taborului, trupul Sau a fost strabatut de lumina propriei dumnezeiri. Astfel, aproape toti comentatorii Evangheliei sunt de acord ca Schimbarea la Fața a Domnului anticipeaza învierea Lui, iar învierea Sa o prefigureaza pe a noastră.

Faptul ca Evanghelistul Matei spune despre chipul lui Hristos ca era "ca soarele", iar Luca, vorbind despre vesmintele Sale, mentioneaza ca "erau ca zapada", ne descopera ca firea omeneasca nu a fost absorbita de cea dumnezeiasca în Hristos, dupa cum nici "zapada" nu a fost topita de "soarele" din El.

Cele doua firi sunt unite în chip neamestecat, neschimbat, neimpartit și nedespartit în Hristos.

Pe 6 august, de sarbatoarea Schimbării la Fața a Domnului, Biserica ofera dezlegare la pește pentru bucuria praznicului.

